

Sau... La naiba, chiar și Chiorîș-Chiondorîș de-ar fi aici! Ar putea să le împărtășească gândurile și necazurile care îl apasă! E drept că ei nu-s cine știe ce deștepți să înțeleagă ce grea și obositoare e puterea unui uriaș... Ceva totuși ar pricepe. Măcar i-ar spune ce dorințe au, ca el să le îndeplinească!

Poate ar vorbi și Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță... Și dacă s-ar descoperi despre el că e fără pereche de inteligent? Aproape tot atât de inteligent ca Cipi?

Plin de dor, se uita spre pământ. Era la picioarele lui Luminișul, mare cât o palmă. Stînca cea groaznică îi ajungea pînă la glezne. Undeva, acolo sînt toți, pe o întindere de două palme — toți cei pe care îi iubește. Dar ce folos că sînt acolo și nu sînt aproape de el? Sînt și nu sînt. Cel puțin pentru el, pentru Cipi, așa sînt, de parcă nici n-ar fi. Cui să-i spună un cuvînt? Cu cine să-și împartă gândurile uriașe?

Stelele străluceau reci și erau atât de departe! Norii treceau blînzi, se rostogoleau, încît îi sufla vîntul. Și deodată Cipi și-a dat seama de un fapt groaznic. Că e singur.

Singur privea pământul ce se întindea de la mare pînă la cîmpul de zăpadă. Singur urmărea cîmpiile și munții, orașele, apele...

Singur se bucura că nu mai e pitic, că a devenit uriaș, că în locul bucuriilor mărunte caută fericirea cea mare.

Singur își dădea seama de puterea-i îngrozitoare, datorită căreia cu o singură mișcare putea pustii milioane de vieți.

Singur trebuia să stea față în față cu toate gândurile, cu necazurile și tristețile, care parcă îl cuprindeau tot mai mult.

Nimănui nu-i poate împărtăși bucuriile — nu-i poate povesti necazurile. Nimeni nu-i poate asculta bucuriile, necazurile. Nimeni. E singur, un uriaș singur. Ce ar putea face ?

S-a gândit la Chiorîș-Chiondorîș. El ar spune acum, cu siguranță: «Hai să dormim!» Nici n-ar fi o idee proastă. Somnul este un povătuitor bun întotdeauna.

Cînd să plece să-și găsească un loc mai larg, o întindere pustie unde să se poată lungi în voie și să scape de orice grijă pînă a doua zi, poate tocmai din cauza atenției prea mari, călcă greșit. Ba chiar se împiedică puțin...

Îngrozitor!

Începu să cadă cu toată greutatea, să alunece spre pămînt... Și... buf! Se lovi rău de tot, se juli...

— Am căzut... se plînsese el ca un copil.

Îl dureau oasele, durerea îl săgeta peste tot. Își aminti cum se împiedica pe vremea cînd era pitic, cît de mult cădea... Dar nu se lovea niciodată dureros.

— Vai, genunchiul... mîna... gemu, apoi privi în sus spre nori. De acolo am căzut... de foarte de sus... constată în liniște. N-avu chef deloc să se scoale. E adevărat îi era tare somn și

era foarte obosit. Dar și la altceva se gîdea: dacă mai cade încă o dată atît de groaznic, totul se sfîrșește. Ce să facă? Ce se poate face?

În buzunar ceva îi apăsa puternic pulpa. Ce poate fi? Pipăi și zise:

— Praful! Praful Goliat!

Să mai înghită puțin din el? Ce se va întîmpla? Va crește și mai mare! Atît de mare, că poate nici n-o să mai vadă pămîntul. Atunci cu adevărat n-o să mai poată face altceva decît rău — pămîntului, vietăților... Dar și lui. De-o să mai cadă încă o dată... Îngrozitor... Ce să facă cu praful?

Îi veni o idee curioasă.

Ce-ar fi dacă l-ar împrăști peste toată lumea? Ce-ar fi dacă ar face să crească toate de pe pămînt, să nu mai trebuiască să fie atît de grijuliu la fiecare pas? Să devină toate uriașe și el să nu mai poată, cu forța sa teribilă, să le distrugă. Toate fiind uriașe, nu le-ar putea fi decît de folos... Răul ar fi îndepărtat pentru totdeauna.

Gîndul acesta i-a plăcut.

S-a ridicat și și-a scos din buzunar săculețul cu praful Goliat: săculețul

crescuse deodată cu el! Și-a vîrît pumnul în praf. A împrăștiat un pumn de praf spre nord. S-a întors spre sud și a împrăștiat și într-acolo un pumn de praf. Apoi, la fel, spre răsărit și apus.

Privi săculețul: era gol!

Apoi s-a culcat pe locul unde căzuse înainte. Era foarte obosit. Adormi imediat.

În noaptea aceea, Furnicile roșii au

prevăzut averse repezi și în cantități mari pe tot globul; ceea ce s-a și întâmplat.

VI

O DIMINEAȚĂ EXTRAORDINARĂ

Pe fața lui Cipi a căzut o ploaie rece, grozavă. S-a trezit.

Buimac, a privit în jurul său.

Deasupra, tufa uriașă cu alune; frunzele late l-au ferit de vîntul răcoros de noapte, dar totuși, o picătură de pe o frunză i-a căzut pe față și l-a trezit.

Soarele tocmai se pregătea să apară de după Stîncă Îngrozitoare.

Cipi s-a frecat la ochi. Nu-i venea să creadă. Nu e adevărat nimic?! În jurul lui toate sînt tot atît de îngrozitor de mari ca mai de mult! Deși își aminteste exact; munții cei mai înalți îi ajungeau pînă la gleznă! Norii îi înconjurau umerii... Cum s-a întâmplat?... Sigur, a căzut...

A încercat să se ridice.

— Vai! Cipi nu era prea gingaș, dar de data asta se văicărea. Îl durea tot corpul.

Totuși își aduce bine aminte: s-a lovit foarte tare cînd a căzut de la înălțimea aceea ametitoare. Ce-i cu schimbarea asta în jurul lui? Tot mai clipea zăpăcit, lucru neobișnuit pentru Cipi. Dar după o noapte deosebită, i se poate întîmpla oricui așa ceva.

Atunci și-a adus aminte de praful Goliat. Și-a pipăit buzunarul. Nimic.

Oho! dar l-a împrăștiat în cele patru zări... deci l-a și împrăștiat?!

A chuiat de bucurie.

— Am făcut să crească lumea! Lumea a devenit uriașă!

Nu i-a mai păsat de durerea ce-l moleșea și s-a ridicat, s-a întins tare de tot și din obișnuință și-a cîntat cîntecul ce-l cînta dimineața făcînd gimnastică:

— Capul sus, pieptul scos,
E laș cel ce...

Nu, nu! Asta o putea spune pe vremea cînd era mic, dar nu acum!? Un uriaș trebuie să aibă un cîntec mult mai sobru! A inspirat adînc.

Ca un tunet vă vorbesc!
Cel mai tare sînt din lume,
Peste toți eu azi domnesc

În regatul cipicesc.

Genialisim sînt și cînd dorm și cînd zîmbesc!

O voce subțirică, chiar de lingă el, l-a întrebat:

— De ce ca un tunet, Cipi?

— Căci ca un tunet eu vorbesc.

Și genialisim strălucesc

Și am astăzi un renume...

— Ești cel mai mare pitic din lume?

— Nu, sînt un uriaș înțelept.

Viteaz, frumos și deștept

Plin de idei luminate!

— Șterge-ți nasul, majestate.

O Mămăruță se legăna pe un fir de iarbă.

Cipi o privi încurcat, dar imediat înțelese situația: Mămăruța a dormit toată noaptea! Habar n-are că el, adică Cipi, în cursul nopții a crescut, s-a făcut uriaș, iar după aceea presărînd praful Goliat peste toată lumea, a făcut-o și pe ea, pe Mămăruța, să crească... Mămăruța asta nefericită nu bănuiește că și ea e uriașă și că ea vorbește ca un tunet!

Cipi a început să suridă binevoitor. Zîmbi plin de înțelepciune, misterios ca un uriaș genial ce era:

— Să nu-ți pese, Mămăruță. Așa e și nu altfel. Vorbesc ca un tunet. Ba chiar și tu, nefericito, ai o voce formidabilă, e mai bine s-o știi de la mine! Ca să nu mori proastă.

Mămăruța rîse cu hohote, crezînd că Cipi «glumește». Și plină de voioșie zbură mai departe. Iar Cipi porni spre Fagul Uriaș, să vadă dacă a crescut și el cum trebuia, altfel n-avea cum să mai încapă în scorbură.

Spre norocul lui, nu numai Fagul Uriaș, dar și scorbură crescuseră așa cum trebuia. A încăput înăuntru ușor, ca altă dată, cînd scorbură era pitică.

Chioriș-Chiondoriș încă mai dormea liniștit.

— E un caz fără scăpare! a strîmbat din nas Cipi. Chioriș ăsta, acum, că a crescut, o să doarmă și mai grozav, cît un uriaș. Să vedem ce e cu Pasărea?

Ieși din scorbură. Pasărea chiar atunci se așezase pe creangă.

— Un cîntec putem să auzim? îi zise Cipi și pentru siguranță își acoperi amîndouă urechile cu palmele, ca nu cumva să i se spargă timpanul de cîntecul asurzitor de puternic al Păsării

crescută uriașă peste noapte cît o pajură sau o zgripturoaică din povești. Dar Pasărea începu să cînte încet, atît de încet, că Cipi trebui să-și dea la o parte palmele de pe urechi ca să audă.

— Cipi, ziua de azi trebuie s-o începem liniștiți și îndoliați.

— De ce?

— Pădurea a rămas fără Doctor!

Cipi imediat și-a imaginat ce s-o fi întîmplat: Se vede că praful Goliat nu l-a atins pe Doctorul Bufniță și acum el bîzîie în lumea asta uriașă ca un tîntar. Totuși, din politețe, întrebă:

— Ce s-a întîmplat cu Doctorul Bufniță? Spune-mi sincer, nu mă menaja!

— Știi, Gușă roșie a mers să se plîngă Vulturului de Stîncă. Din cauza puilor. Iar Vulturul de Stîncă, azi, în zori — nu e nici o oră de atunci, s-a aruncat asupra Doctorului Bufniță și l-a lichidat.

— Stai, stai... Cum l-a lichidat?

— I-a luat piuitul!

— Vrei să spui că nu-l mai lasă pe doctor să profeseze, ori l-a bătut? Chestia asta cu piuitul ce înseamnă?

— Că l-a lichidat.

— Cum?! Că mă și enervez că nu înțeleg. Vorbește răspicat. I-a luat diploma de medic?

— Cu aia nu știu ce-o fi făcut, dar Doctorul Bufniță a fost lichidat. L-a mîncat Vulturul de Stîncă. L-a păpat.

Cipi își luă pălăria de pe cap, pios.

— Știința mondială a pierdut o mare valoare...

— Iar puii sînt foarte bucuroși! a-dăugă Pasărea.

Dar Cipi n-a mai auzit. Nu putea să se gîndească la altceva decît la faptul că Pădurea crescută uriașă, toată lumea crescută uriașă, toate gîndurile în legătură cu plantele și animalele devenite uriașe rămîn numai în grija sa. Acum a rămas singur. El, Cipi, piticul-urîș, numai el știe ce s-a întîmplat aici în noaptea asta deosebită.

Marginea de aur a Soarelui a apărut

în spatele Stîncii. Cu sau fără doliu, Pasărea a trebuit să cînte. Și a început. Cipi rămîne uluit că nu-l asurzește cîntecul Păsării.

— Sigur că nu! S-a lovit cu degetul peste frunte. Păi și urechea mea a devenit uriașă, și de aceea nu mă deranjează cîntecul Păsării! Porni prin pădure să-și facă plimbarea obișnuită de fiecare dimineată. La Izvor se spală și admiră gimnastica Veverițelor uriașe. Deșteptă Albinele sălbatice (nici astea habar n-au că peste noapte au crescut atît de mari cît era ieri Cerbul). Șterse polenul de pe petalele florilor de toamnă. Și tot mai mult începu să se convingă de faptul că nici unul din locuitorii Pădurii nu știe și nu-și dă seama că peste noapte au devenit uriași!

Furnicile roșii?

Ia să le vedem.

Făcîndu-și datoria, ele îl anunțară că peste zi cerul va fi senin, vîntul va sufla cald de la miazăzi, și numai peste cîteva zile vremea se va răci treptat și vor cădea ploi ușoare.

— În timpul nopții nu ați constatat o creștere fără precedent? întrebă Cipi.

— Noi în cursul nopții nu constatăm, ci dormim, îi răspunseră Furnicile.

Cum adică, nimeni? Nimeni n-a observat? Nimeni, nimic?

Îngîndurat, s-a întors la Fagul Uriaș, unde Pasărea, Iepurele și Cîrțița îl așteptau deja la micul dejun.

Oare a devenit într-adevăr uriaș? Și oare cu siguranță a făcut să crească totul uriaș? Doar toate, absolut toate sînt la fel ca mai demult!

S-a așezat la masă, și-a salutat prietenii, distrat.

Oare mura asta e o mură uriașă? Și rădăcina asta dulce e o rădăcină uriașă, pe care Purcelul Mistreț devenit uriaș fără știrea lui a fost drăguț s-o scape? Unde-i dovada?

— Cipi dragă, din ce cauză ești atît de sobru? îl întrebă Chiorîș-Chiondorîș.

— Chiar, ce-i cu tine, bătrîne? zise și Iepurele.

— Lăsați-l — le-a făcut semn Pasărea — Cipi e îndoliat. După Doctorul Bufniță. Suferă cumplit că Doctorul a fost lichidat...

Și l-au lăsat. Și Cipi i-a lăsat să

creadă așa. De ce ar începe să le explice marile prefaceri din noaptea extraordinară, cînd nu are nici o dovadă palpabilă? Toate, e drept, au crescut. Dar s-au păstrat proporțiile, și parcă au rămas la fel de mici ca înainte de a deveni uriașe.

În timp ce înghițea ultima bucată de rădăcină dulce, și-a adus aminte de ceva. A chiuit fericit.

— Luceafărul! Luceafărul, fraților! Luceafărul!

Asta n-o mai înțelegea nici preabuna Pasăre.

— Ce-i cu Luceafărul, Cipi?

Cipi zîmbea în continuare superior.

— Deseară o să aflați, le spuse. Apoi mulțumi pentru dejun și porni la treburile lui. Știa că dacă deseară Steaua va apărea, se va lumina totul: se va vedea dacă e cu adevărat uriaș, dacă cu adevărat a făcut să crească toată lumea uriașă! Da, Luceafărul o să fie dovada.

Toată ziua a fost neobișnuit de solemn.

Aștepta Steaua. Luceafărul de seară. Dovada.

VII

STEAUA SPERANȚEI

Ce s-a întîmplat cu Cipi?

Asta se întrebau spre seară toți locuitorii Pădurii.

Cu toate că Cipi, de fapt, n-a făcut nimic deosebit. A discutat cu Melc-Codobelc problemele de construcție a casei, i-a dat sfaturi de cuminenie Cerbului. Cu cîteva blînde cuvinte a readus Purcelul Mistreț pe calea cea bună (întii, pedagogic, chiar i-a mulțumit pentru rădăcinile dulci pe care i le-a adus pentru dejun). La amiază a mîncat împreună cu prietenii săi, a dormit nițel, apoi s-a grăbit spre Pîrîu, unde a ajutat Păstrăvilor să prindă muscu-lițe și au hotărît împreună cam pe unde să-și depună aceștia icrele (fiindcă sosise timpul potrivit). Au găsit un loc, bun, unde Botosul să nu le găsească și să le mănînce. S-a întîlnit și cu Broasca, dar nici n-a băgat-o în seamă. Ba chiar s-a hotărît ca atunci cînd va avea dovada sigură că lumea a crescut uriașă — Broaștei să nu-i spună nimic. Las'

să creadă, umflata, că e la fel ca ieri.

Soarele căzuse deja după brazii din Partea cealaltă, cînd Cipi s-a întors la Fagul Uriaş, unde îl aşteptau prietenii. Mergea încet, urca pe deal. Inima îi bătea tare-tare, ca niciodată. Aştepta cu nerăbdare Luceafărul. Dar se şi temea.

Ce se va întîmpla dacă Steaua va străluci deasupra sa mult mai îndepărtată decît cu o seară înainte? Atunci sigur nu fusese uriaş.

Ce se va întîmpla dacă se descoperă că el, Cipi, nu e un uriaş puternic, ci un biet pitic?

Degeaba este sufletul său uriaş, doar cu bunăvoinţa şi cinstea sa nu poate face nimic pentru binele tuturor, tocmai pentru că e atît de mic şi nimeni nu ascultă şi nu va asculta niciodată de un pitic. Aşa e lumea, ascultă de cei mari, nu de cei mici.

Cum mergea aşa, plin de gînduri, a zărit Licuricii care îşi aprindeau lămpile.

A sosit, deci, clipa cea mare!

Cipi a privit în înălţimi.

Deasupra Stîncii strălucea Luceafă-

rul! Era mare, luminos, zîmbitor.

Cipi simţea cum îl învăluie fericirea.

Luceafărul era aproape: tot atît de aproape ca în seara trecută, cînd el, Uriaşul Teribil, încă nu apucase să facă să crească odată cu el Pădurea, Lumea. Cipi şi-a întins mîna spre Stea.

— N-o ajung, exact aşa ca aseară!

Asta era dovada cea mai de netăgăduit, dovada sigură.

S-a aplecat să mîngîie un Licurici.

— Ce drăguţ eşti, Cipi!

— Nu, Licuriciule. Nu sînt drăguţ. Pînă acum am fost drăguţ. De acum înainte sînt bun. De acum înainte nu pot fi decît bun!

— N-o să-mi mai tragi niciodată un şut?

— Niciodată, Licuriciule. A zîmbit. Şi-i era pe vîrful limbii să spună că uriaşilor nu le stă bine să tragă şuturi. S-a răzgîndit, nu i-a spus. De ce să ştie Licuriciul că şi el a devenit uriaş? Căci datorită prafului Goliat, şi mai ales datorită bunăvoinţei sale uriaşe, gîzei acesteia trupul i-a crescut uriaş. Dar sufletul?... Sufletul i-a rămas tot atît cît i-a fost ieri seară şi mai înainte.

N-a mai spus nimic, i-a făcut un semn de bun rămas Licuriciului și a plecat mai departe.

Oare va fi bine să le spună prietenilor săi vestea cea mare, îmbucurătoare? Va fi bine dacă află că au devenit uriași? Acum sînt buni și drăguți, dar vor rămîne tot atît de buni și de drăguți și cînd vor afla cît de puternici sînt? Dar ceilalți, locuitorii Pădurii, n-or să facă pe nebunii dacă află că toți-toți au devenit uriași?

Nu. Cipi a hotărît să nu spună nimă-nui nimic. Nici Domnului Barbă Cloanță Cotoroanță n-o să-i spună, ca nu cumva să-i treacă prin minte: că ajuns uriaș trebuie să devină groaznicul Uriaș Cloanță Cotoroanță! A ajuns sub Fag.

— Ia te uită, Cipi, ce uriaș și minunat e Luceafărul! l-a întîmpinat cu bucurie Pasărea.

— Chiar, ia te uită ce minunată e Steaua! s-a bucurat și Iepurele.

— Minunată, ne-minunată, să mîncăm odată! s-a așezat la masă Chiorîș-Chiondorîș. Zîmbind, Cipi s-a așezat lîngă el. Vezi, dacă Chiorîș ar ști că e uriaș, ar înfuleca toată lumea.

În timpul mesei, Pasărea s-a întors spre Cipi:

— Zău, Cipi, spune-mi ce s-a întâmplat cu tine?

Cipi zîmbea plin de înțelepciune.

— Ce e al meu e al meu, și va fi și de acum înainte.

Și Cipi s-a simțit fericit, foarte fericit. Doar i s-a împlinit visul cel mai mare: a crescut uriaș! Și nu e singur ca în

— Ce să se fi întâmplat?

— Te-ai schimbat. Ești atît de liniștit și plin de importanță!! Cum să spun ?! Inspiri respect, ca niciodată pînă acum!

Cipi a mîngîiat aripa Păsării.

noaptea trecută, are în jur prieteni. Că și ei au crescut? Că a crescut toată lumea? Ce contează! Principalul e că el, Cipi, e uriaș! Și încă ceva: secretul acestei lumi uriașe îl știe numai el

singur-singurel. Și o să păstreze acest secret, o să-l țină în sufletul său, o să-l mîngîie, căci cine știe ce monstruozități s-ar abate asupra lumii dacă unii ar ști ce putere au!

Toate acestea nu sînt de ajuns să facă o bucurie mare, uriașă?

Chiorîș-Chiondorîș s-a întins.

— Mi s-a făcut somn, Cipi. Vino să ne culcăm. Vom dormi uriaș.

Cipi l-a privit cu înțeles.

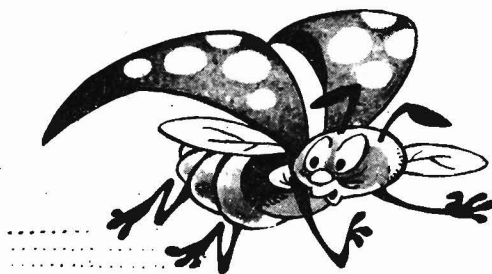
— Nici nu-ți dai seama ce adevăr ai spus!

Acum să ne bucurăm și noi de fericirea mare, extraordinară, teribilă, care-l învăluie pe Cipi și să ne luăm rămas-bun de la el.

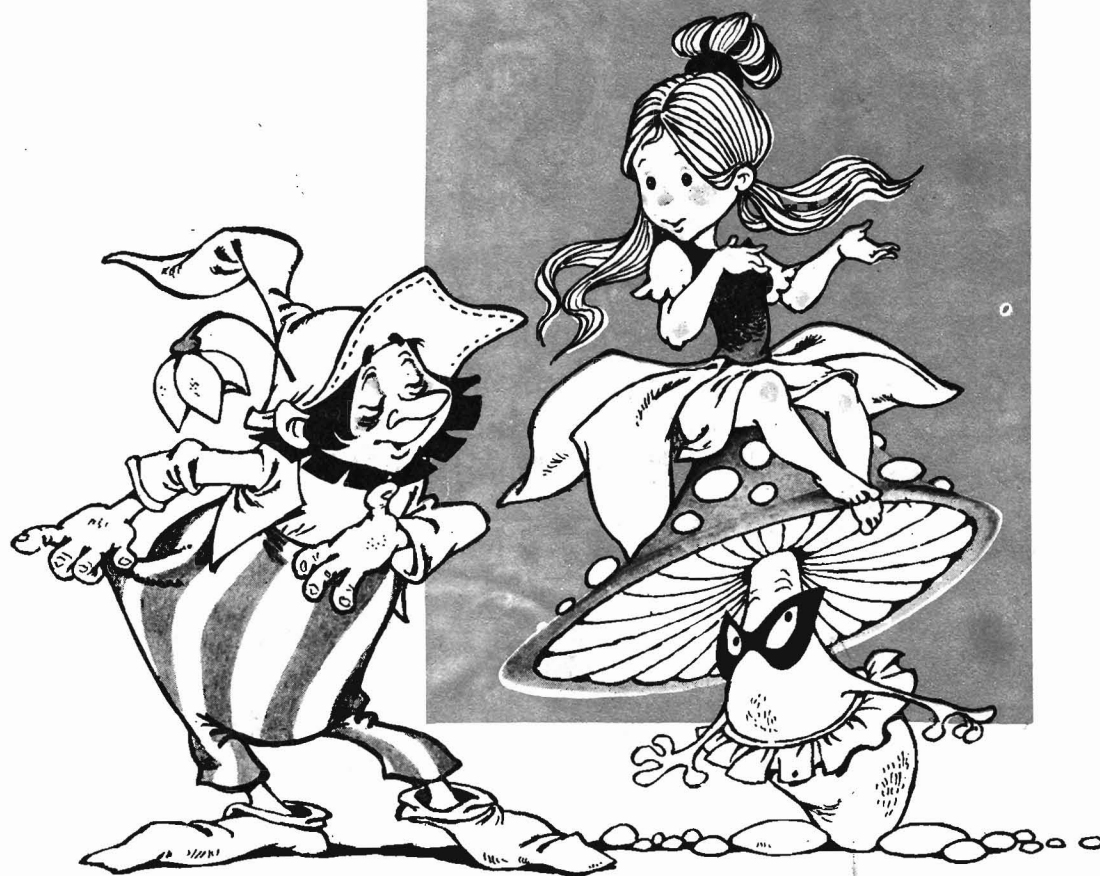
Să ne luăm rămas-bun, fiindcă nu vor mai fi alte povești despre el. Ce am mai putea povesti? Că e fericit?

Fericirea, fericirea noastră uriașă, extraordinară, este un lucru minunat, dar fericirea altora — să recunoaștem cîstit — este nițel cam plicticoasă.

Iar poveștile plicticoase nu plac nimănui.

COP ȘI SCANTEIOARA

I

MAREA NELINIȘTE

A sosit iarna drăguța. Pădurea s-a îmbrăcat în zăpadă. Dar viscolul care a început să bată neobrazat la ușă nu l-a surprins pe Cipi nepregătit: Piticul a întâmpinat vijelia cu dolofana sa cămară doldora de bunătați. Cu ajutorul dezinteresat al Păsării, Iepurelui, Purcelului sălbatic, precum și cu sprijinul tovarășesc al Veverițelor și Albinelor sălbatice și-a umplut camera din belșug cu alune, cu dulci rădăcini uscate, cu afine, stafide, coacăze și cu faguri de miere înveliți în foi de viță.

Chioriș-Chiondoriș s-a hotărît să rămână neclintit alături de prietenul său chiar și în această situație grea, când iarna iarna și camera plesnea de ale gurii. O să-l ajute în mod altruist să consume rațional, și uneori să halească nerațional alimentele depozitate, ca nu cumva, doamne păzește! să prindă mucegai, să se altereze și să împruță Pădurea. Știința ne învață că o cămară trebuie ținută în ordine și curățenie, altfel ai

neplăceri, poți face chiar herpes și e nevoie de sfatul medicului. Și de unde să ai medic în pădure, dacă doctorul Bufniță a fost îngurgitat neprincipial de Vultur?!

Și totuși, deși totul părea O.K.!, Cipi părea neliniștit.

— Ce necazuri ai? — i s-a uitat drept în ochi Surzilă, într-o frumoasă zi de iarnă, în jumătatea aceea de oră în care s-a trezit să îmbuce plin de hărnicie câte ceva. Spune-mi mie de ce ești necăjit?

— De ce aș fi necăjit? l-a privit Cipi, plin de demnitate.

— Fiindcă ești neliniștit. Ai din nou în tine o agitație telurică, exact ca mai demult, ca înaintea acelei nopți îngrozitoare.

— Surzilă, obrăznicia ta nu are hotar! E fără de margini, ca realismul — l-a pus la punct Cipi, foarte hotărât.

— S-ar putea, dar eu nu m-am atins de problema hotarelor. Și nu înțeleg de ce o amintești. Eu te-am întrebat doar ce părul calului te neliniștește.

— Atunci află că nu mă neliniștește nimic. Da, sînt foarte liniștit și plin de

demnitate.

— Și de ce te tot sucești și te învîrtești, de parc-ai avea pureci?...

— Fiindcă nu-mi găsesc locul!

— Aha!

— Ce?... aha?!

— Nu asta ziceam și eu?... aha?!...

— Nu asta spuneai! M-ai calomniat... că am nervi, draci!

— Doar chiar și tu...

— Dar chiar și eu... n-am spus și nu spun decît că nu-mi găsesc locul. Atît.

Surzilă a oftat din adîncul sufletului său de reprezentant al neamului cîrțitelor.

— Eu sînt un tolomac pe lîngă tine, Cipi.

Ei, da! Glasul prieteniei cinstite, adevărate, venit nu din gît, ci din străfundul inimii sale de subpămîntean, l-a emoționat pe Cipi pînă la lacrimi.

— Da, tu ești un prieten de nădejde!

— Dar noi nu numai pentru asta te iubim, ci și pentru altele... Dar acum, nu vrei mai bine să dormi puțin? Sau... știi ce? Poftim.

Și i-a întins Afonului o bună bucată de rădăcină dulce, uscată. Musafirul a

acceptat.

— Ei, atunci eu va trebui să mă sacrific și să mă lupt nițel cu treaba asta; da, apoi... îți promit că-ți voi asculta sfatul prețios și mă voi odihni.

Și Afonul a început să ronțăie cu poftă...

Schimbările de idei și convorbirile amicale avute deseori cu Jupîn Cîrțiță l-au pus pe Cipi nu doar o singură dată pe gînduri.

Și acum s-a întîmplat la fel. Prost-prost, dar prostul nostru mai spune cîte ceva! Cipi începu din nou să nu-și afle astîmpărul. Oare de ce nu-mi găsesc locul? Privi pe fereastră.

Ningea. Pămîntul era năpădit de Zăpadă!

Aha! S-ar putea ca zăpada să fie cauza tuturor angoaselor. Marea surpriză i-au produs-o însă primii fulgi de nea! Cei căzuți la începutul iernii! Fiindcă atunci, în Noaptea Îngrozitoare, Cipi a reușit cu ajutorul prafului Goliat îngurgitat să devină uriaș! Și odată cu el a crescut întregul Pămînt; și prietenii lui Cipi au devenit uriași, ierburile, arborii! Dar norii — nu. El n-a voit ca

să crească și ei. Se pare însă că din miraculosul praf Goliat un spulber a luat-o și în sus, și așa au ajuns și norii să se îmborțoseze fără rușine, și așa au ajuns și fulgii de nea să devină nemai-văzut de mari. «Da, au devenit uriași!» — se gîndea Cipi în timp ce privea dansul fulgilor de nea.

— Pe cine aștepti? — se interesă Surzilă.

— O! — privi în zare Cipi, visător — pe cine aș putea aștepta?

— De exemplu pe mine!

— Dar tu ești aici!

— De asta mă și miram, clipi des Afonul — fiindcă și mie mi se pare că sînt aici. Atunci de ce stai la fereastră?

— Privesc zăpada. Ce superbă e! Uriașii fulgi de nea. Ce minunat peisaj!

— Fulgii nu sînt uriași, bombăni Chiondorîș. Ei sînt atît cît sînt. Sînt minusculi. Și nu-s nici minunați! Mie nu-mi plac. Nu-s buni nici de mîncat! Nu înțeleg ce poți admira la ei?... Un peisaj banal!

Cipi zîmbea. De fapt, de unde să bănuiască Afonul ăsta nepriceput că nu numai fulgii erau uriași, dar chiar și el,

Chioriș-Chiondorîș, a fost transformat
în uriaș în Noaptea Deosebită; și el s-a

transformat, Cipi, binefăcătorul lumii!
Nici n-o să-i spună niciodată. Dar
splendoarea fulgilor de nea trebuia apă-
rată!

— Fulgul de nea e frumos, chiar
dacă ție nu-ți place, îi explică Cipi cu
multă răbdare. E alb și minunat.

— Nu mă deranjează că e alb —
începu să se ciondănească Surzilă, cu
îndîrjire; mă deranjează că e rece. Dacă
ar fi cald, mi-ar place și mie. Ce e cald,
ține de cald. Proverb.

— Bine, bine, dar dacă fulgul de
nea ar fi cald, atunci s-ar topi, încercă
să-l lumineze Cipi pe nepriceputul său
prieten.

— Îmi spui asta doar ca să mă con-
solezi — dădu din cap Surzilă, neîncre-
zător. Poftim, privește! Și duna cu
care ne acoperim noi noaptea e și albă,
și din fulgi, și frumoasă, și călduroasă,
și tot nu se topește!

Și după ce și-a exprimat deschis ce
avea de exprimat, fără să se sfiască, s-a
acoperit pînă peste cap cu duna cea
frumoasă, albă și călduroasă.

Cipi rămase pe gînduri.

Asta așa și este, bre! își zise.

Iar dacă nu se va topi zăpada nici la primăvară — lucru de care n-a mai auzit și nici în cărți n-a citit că s-ar mai fi întâmplat — atunci va trebui să analizeze și mai serios problema. Surzilă ăsta iar a spus ceva adînc. N-o fi cumva vreun filosof al străfundului din pămînturi?

Simțea însă cum în ciuda curgerii timpului — de, timpul fuge! — nu-și găsește locul. Deci nu era zăpada de vină? Privi spre Afon.

— Poate că ai dreptate: sînt cu adevărat neliniștit.

Auzindu-l, lui Surzilă îi scăpă din gît și din gură înghițitura cu dulcea rădăcină...

Afonului îi era de acum totul total indiferent.

II

ȘI ÎN CĂMARĂ, ȘI AFARĂ

Toate s-au întâmplat ca de obicei. Sau aproape ca de obicei.

După ce a căzut zăpada, au venit gerurile, apoi înghețul, și mai apoi gerurile și înghețurile cele mai asupritoare. Copacii mai slabi de înger și de constituție trozneau puternic din toate balamalele, ca să sperie înghețul general, incredibil, și pe baba Iarna. Dar înghețul nu s-a speriat, ba a devenit și mai aspru și arzător, iar Iarna și-a înmulțit cojoacele și s-a făcut și mai vînată la față.

Doar Fagul Uriaș și-a respectat rangul, n-a troznit! Avea mai multă minte! Și experiență de viață... Și el a avut dreptate, fiindcă gerurile s-au slăbănit, iarna a slăbit, ca lovită de lingoare, zăpada a început să se destrame și să curgă fleșcăită la vale... Cipi, în loc de gimnastica de dimineată, începu să înalțe pitici de zăpadă; dar pînă la amiază ei se topeau, mureau...

Surzilă se lungea tot mai des pe pat, sforăind... Și consuma cu tot mai multă poftă din delicioasele provizii ale camării. Cînd nu dormea, mîncă. Și invers.

Să zicem că așa era și normal să se întîmple totul... Numai că Cipi nu mai

era cel de odinioară. Ori se sucea întruna, ori se învîrtea, ori se perpelea, ori stătea ciuci cît era ziulica de lungă și se holba la domnul Clanță-Cotoroanță, cel mai tăcut și liniștit și fără de pereche ins dintre muritori...

Surzilă nu s-a mai putut stăpîni:

— Dacă-mi spui și mie ce ai de văzut la nesimțitul ăla, atunci sînt și eu de acord...

— Ești de acord cu ce?...

— Sînt de acord să-l privim împreună. Amîndoi, vom descoperi mai bine adevărul. Puterea stă în unire.

— Ce anume vrei să privim împreună?

— Clanța.

— Ține-ți clanța! Ce vezi acolo, nu e o clanță. E domnul Clanță-Cotoroanță. E cu totul altceva. Și nici nu mă uit la el.

— Atunci la ce te uiți?...

— La nimic. Mă gîndesc.

— Atunci mai bine sucește-te, răsucește-te, foiește-te, și învîrtește-te. Fiindcă atunci cînd începi să te gîndești, e prăpăd! Niciodată n-a ieșit ceva bun din meditațiile tale...

— De ce-mi spui asemenea năzbîtii,

Surzilă?

— Fiindcă acesta este adevărul gol-goluț!

— De fiecare dată cînd te apuci să... gîndești, sigur iese o dandana! În cel mai bun caz o aiureală, un pocinog... Nu ziceai și atunci că... meditezi, cînd a vrut Broasca rîioasă să te scuipe?... Iar tu, ca să scapi basma curată, ai întors-o ca la Ploiești, și te-ai prefăcut că ești Muma Pădurii și... binefăcătorul lumii... După asta, iar te-a lovit gîndirea profundă în frunte și ai organizat corul Cerbilor. Măcar cu asta știu că ai înrat cu oiștea în gard! Păcat că ție nu ți-a plăcut boacăna pe care ai pus-o la cale!

— Surzilă, tu vorbești doar ca să-ți umble gura.

— Cît de gramatical te exprimi, Cipi!

— Asta e o calitate de-a mea, recunoscută și peste hotare, îl aprobă Cipi. Era, într-adevăr, foarte sensibil la Compunere, și foarte scrupulos la Dictare.

— Dacă tu tot n-ai altceva mai bun de făcut și trebuie să te gîndești în fiecare zi la ceva, atunci măcar gîndește-te la ceva cu folos pentru societatea noas-

tră, cum a fost de exemplu meciul dintre Cerbi, pe care l-ai organizat cîndva... Deși eu știu că nu mă dau în vînt după asemenea gen de dandanale... își termină Surzilă motivele de îngrijorare și... întinzîndu-se din toate încheieturile, năvăli direct în preasfîntita cămară.

— Fie ce-o fi! — îl urmări Cipi cu privirea.

Și a fost. Din cămară a început să răzbată neahămesirea zgomotoasă a unui plescăit pofticios. «Afine stafidite» — se gîdea Cipi. Apoi, plescăitul a încetat pentru cîteva clipe. «E liniștea dinaintea furtunii!» — dădea aprobator din cap stăpînul casei. Și dintr-o dată s-a auzit un zuruیت și o troznitură. Zuruیت-troznitură, zuruیت-troznitură. «Sparge alune...» După un timp se auziră din nou plescăiturile din ce în ce mai plesnitoare pentru urechi... «Și tot mai mă-nîncă și tot nu se mai satură — oftă Cipi. Țsta face curat în cămară!... De nu i s-o apleca!...»

După o vreme, Surzilă își făcu apariția din cămară, satisfăcut. Cipi îl privi drept în ochi. Privirea sa bărbătească l-a încurcat pe Jupîn Cîrțiță, l-a făcut

să se fisticească.

— Am aruncat doar o răpede ochire înăuntru, zise Surzilă.

— Zău, și ce-ai văzut? — se interesă Cipi doar așa, ca să pună la încercare sinceritatea prietenului său.

— Păi... pînă la masa de prînz, am zis că e bine să arunc o privire... Am văzut cîteva afine uscate și două trei alune mici, mici, mici, ca niște alunițe...

— Am auzit.

— Ce-ai auzit?

— Că ai văzut. Ți-am auzit privirea pînă aici. Iar din alune, cred că ai văzut, în fugă, cel puțin o duzină.

— Păi... zîmbi sfios Surzilă, n-am apucat să le număr. Dar omul, dacă i-a dat Dumnezeu ochi, privește, nu-i așa?

— Ai fi putut observa și rădăcinile cele dulci, de ele de ce nu te-ai atins cu... privirea?

— M-am gîndit că... poate tu ești mai curios să le vezi... Pentru mine, domnule, sînt cam prea uscate, și prea lemnoase... Nu-mi cad bine la intestine.

Privirea lui Cipi a devenit foarte serioasă, de oțel!

— Așa nu mai merge, Surzilă!

— Și eu zic la fel! — aprobă somnoros musafirul. De cînd îți tot spun, și

spun, și spun că în ultimul timp ești copleșit de o mare neliniște.

— Și tu mă neliniștești.

— De ce nu-mi spui verde în față? Că și eu îți neliniștesc neliniștea? îl privi Surzilă vesel. Pentru mine, dacă vrei să afli, drumul vieții e și spre înăuntru, și spre afară! Și Surzilă începu să tragă de pe pat duna cea frumoasă, albă și călduroasă, și s-o tîrîie către cămară.

— Unde duci duna? — îl privi Cipi uimit.

— Înăuntru. Mă mut acolo, arată Surzilă spre cămară. Nimeni nu vreau să se neliniștească din pricina mea. Nici tu, care nu ești un nimeni. Zău, intru în cămară, ca să nu te mai impa-cientez.

— ...Și ca în trei zile să înfuleci totul!

— Regret, dar după ce voi hali totul, mă voi muta aici din nou. N-o să stau și să chibițez nemîncat într-o cămăruță puchinoasă.

— Iar eu ce-o să mă fac pînă la primă-vară, la micul dejun, la prînz, la cină?!...

— Ei, ei, fără panică, bătrîne, îl liniști Afonul. O să-ți dau și ție cîte ceva,

din ce s-o mai găsi...

— Pînă aici! — i se puse Cipi drept în față. Ia aminte că începînd de azi am început numărătoarea inversă a alunelor. Împărțim, raționalizăm. De azi — în cît ne aflăm? — porția zilnică pe cap de cetățean e următoarea: două alune pentru mine, și patru pentru tine, fiindcă tu ești mai pogan, mai... mătăhălos, ha, ha...

— Ha, ha... Patru?! Pentru mine, opt! Fiindcă eu și dorm mai mult, iar cu burta goală, e lucru știut, nu poți dormi liniștit, faci nevroză, constată Surzilă cu obiectivitate absolută.

— Imposibil! Așa ceva nu se poate, pînă la primăvară mai e foarte mult!... se împotrivi Cipi. Și nu uita: dacă tot mănînci și dormi, mănînci și dormi, pîn-la urmă te dor foalele și cazi doborît de gută!

— Bine zici. Înțelept. Ar trebui să faci mai multă mișcare. Că te ramolești.

Cipi tocmai voia să-i răspundă — cînd se auziră niște bătăi în ușă. Cioc! Cioc! Cioc!

— Cine e? întrebă Cipi.

— Primăvara! veni răspunsul de-a-fară.

— Ei, bravo!... se miră Cipi. A sosit Primăvara, chiar ea a venit? așa? în persoană? Primăvara?!...

— Dacă nu e Iepurele, poți să-mi razi o palmă peste fălci — mormăi Surzilă, gîndindu-se că noul venit e cu siguranță lihnit de foame. Continuă, îngrijorat: Din chestia asta cu Iepurele, iarăși va ieși o dandana.

Surzilă s-a înșelat. A greșit. Nu în privința Iepurelui, ci în privința dandanei. Cipi deschise larg ușa, pînă la perete.

Iepurele stătea în dreptul ușii ținînd în lăbuțele din față un delicat și proaspăt fir de ghiocel. Alături de el, Purcelul ticălos, care deja devenise șoldan — îi aducea o rădăcină dulce, proaspăt scoasă din pămînt, care le-ar fi ajuns să-i sature cel puțin pe patru zile.

— Trăiască! strigă Afonul, zis Surzilă, zis Jupîn Cîrțiță. Vivat! S-a terminat cu tabla împărțirii alunelor!

— Mulțumesc, zise Cipi emoționat și luă ghiocelul și și-l puse la pălărie. Dar probabil că Iepurele o fi strîns prea tare în labelle sale codița fragedă a florii, fiindcă în clipa cînd a ajuns la panglica pălăriei bravului pitic, ghiocelul a început să se vestejească... Și se ofili!

— Să mîncăm și să bem, fraților! Pofțiți înăuntru! se bucură Afonul, luînd de la Purcel adusa rădăcină. Desigur, Afonul nu avea nici o vină că nici Iepurele și nici Purcelul ticălos nu încăpeau în scorbură! Și nici n-ar fi putut să încapă în vecii vecilor.

— Știți ceva, drăguților? Bucurați-vă și veseliți-vă voi împreună cu Cipi, afară, în pădure! Iar eu, între timp, mă voi sacrifica pe altarul prieteniei și voi mînca și voi bea și pentru voi.

Cipi nu-l auzea: privea doar la ghiocelul ofilit:

— Ei, așa noroc am eu întotdeauna!

III

CUGETĂRILE AFONULUI

Vremea ghiocelor a trecut, au înflorit viorelele; Pîrîul umflat de topirea zăpezilor s-a retras în matca lui. Fluturii și gîzele au început să zboare pe deasupra apei; Păstrăveștii și-au reluat cu un nou spor de conștiință activitatea de regulare a echilibrului ecologic: îi consumau cu dragoste pe toți cei aflați în plus pe Regula de joc a Naturii.

Cipi știa deja foarte bine că și fără atenta sa îndrumare Familia Păstrăvilor își ia porția din popoarele zburătoare deasupra oglinzii Pîrîului, de aceea s-a așezat ca un observator federal pe Piatra Mare, să privească spectacolul de sărituri din apă în aer oferit de peștii fugaci, iuți, echipați în costume cu bobite roșii.

Într-o după-amiază l-a însoțit și Afonul în peregrinările sale prin Pădure, pe urmele zăpezilor de altădată. Parcă s-ar fi molipsit și Jupîn Cîrțiță, zis Surzilă, zis Afonul, de neliniștea ce nu voia să-i dea pace bravului pitic. Deși cel

fără auz muzical nu s-a molipsit de neliniștea și angoasa lui Cipi! nici vorbă! — el l-a însoțit pe prietenul său de cămară cu un gînd clar: sperînd ca într-un fel să-i descopere cauza neliniștii ce-l bîntuia. N-o fi cumva avitaminoza de primăvară?

Stăteau alături pe Piatra cea Mare și priveau recitalul dat de Păstrăvi în beneficiul echilibrului biologic.

— Voua vă este ușor, oftă Cipi, văzînd zbenguiala fără de griji a peștilor. Totul la ei este instinct.

— Și ce greu îi este insului cinstit, și conștient, adăugă Jupîn Cîrțiță, cu conștiinciozitatea calmă a gînditorului și filosofului ieșit din burta și negura pămîntului.

Cipi îl privi uimit.

— Nu, zău, Surzilă, ce te legi de păstrăvii ăștia nevinovați?

— Eu nu mă leg de ei, răspunse Surzilă. Tu spui că le merge bine și că duc o viață ușoară, ca să nu spun eu ușuratecă...

— Și ce dacă spun ce spun?

— Dacă spui, spui... Dacă unuia îi este ușor, altuia îi este greu, zise cu

șiretenie Afonul. De exemplu, ție nu ți-e ușor.

— Mie?! de ce? Cipi avea o privire bănuitoare: se aștepta să fie din nou jignit...

Dar Surzilă trecu peste propoziția jignitoare, o driblă:

— Bine, fie. Ție nu ți-e greu. Dar mie mi-e greu, eu sînt un tip cinstit. Și de asta le este greu unora, că sînt cinstiți. Asta-i cheia!

— Asta cam așa e, îl aprobă Cipi. Ești prostuț, dar cinstit, pînă aici e corect, dar despre greutățile tale, nu prea sînt la curent cu ele... Te rog, spune-mi de ce ți-e ție greu?

— D-aia, că nu-i sufăr pe năbădăioși, pe fandosiți...

— Aștia nici mie nu-mi plac. Dar în ultimul timp n-am întîlnit tipi năbădăioși prin împrejurimi.

— Nu te supăra, eu văd zilnic o puzderie de... fandosiți.

În privirile piticului s-a aprins o lumină a suspiciunii... Dar l-a măsurat în continuare pe Afon cu un aer plin de demnitate.

— În fond pe cine îl credem noi ca

reprezentant al acestui regn al năbădăioșilor? Dă-mi un exemplu!

— Eu nu știu pe cine credem noi doi ca reprezentativ... dar eu, personal, personal pe tine te socotesc astfel! Jură-mi pe sufletul tău uriaș: nu e un năbădăios și un fandosit acela care se preface că are un necaz, și cînd colo nu are nimic?!...

Cipi îngălbeni.

— Cînd colo?... Ai curajul să-mi spui în față *cînd colo*? Ascultă-mă bine, Jupîne, pe mine m-au făcut cîndva Jumărilă, jumară, dar năbădăios încă nu m-a făcut nimeni. Iar dacă eu nu-mi găsesc locul, nu trebuie să mă bați la cap tot timpul vorbindu-mi despre neliniștea mea. Despre asta nici nu vreau să mai discut. Să se știe pentru totdeauna: să nu-mi mai spună nimeni... *cînd colo*! Adică, cînd colo eu nu am motive! Treburile astea mă plictisesc, amestecul ăsta în treburile mele personale mă scoate din papuci!

— Și pe mine, aprobă Surzilă.

— Eu îți întorc spatele chiar în această clipă istorică, și în vecii vecilor să nu mai vorbești cu mine.

— Perfect! Dar nici tu să nu-mi răspunzi vreodată, fiindcă eu nu mă pot abține să-mi țin clanța. Clanța mea nu m-ascultă, e defectă. Dar spatele ți-l întorc! Și ceafa!

Și-au întors spatele unul la altul. Și cefe.

Și nu și-au mai vorbit.

Priveau apa — priveau cerul. Surzilă s-a întristat profund. După ce că n-a reușit să afle ce-l macină pe Cipi, colac peste pupăză! — s-au mai și certat.

Cipi s-a întristat și mai profund — dacă se poate spune astfel. Păi cum de nu?... când singurul prieten adevărat te jignește. Parcă nu i-ar fi fost de ajuns că nu-și găsea locul!... și mai era nevoie colac peste pupăză! să-l necăjească și Surzilă. Cerule, cât pot fi eu de nenorocit! oftă Cipi în sinea sa. Dar tocmai

în secunda aceea un filfiit de aripi se auzi venind din cer. Amândoi priviră spre zenit. Pasărea zbura în cerc deasupra lor. Părea agitată.

— Salut, Pasăre! 0 strigă Cipi.

— Așa e bine! Așa e bine! E bine, îi răspunse Pasărea.

Era grăbită, nu părea să aibă timp să explice exact de ce «așa e bine». Zbura în mare viteză spre Fagul Uriș.

— Iuhu, chiuu Cipi. Acolo se întâmplă ceva ce nu s-a mai întâmplat niciodată. Sări de pe Piatră și începu să

alerge în direcția în care dispăruse Pasărea.

— Pot să te însoțesc?! strigă în urma sa Afonul, considerînd că întrebarea aceasta nu avea darul să însemne că se încalcă învoiala dintre ei, să nu-și vorbească... El îl întreba pe Cipi, nu-i vorbea! Supărarea dintre ei rămînea și pe mai departe în picioare. Însă întrebarea face parte din alt capitol al codului manierelor elegante. Repetă: Pot să vin cu tine?

— Cu tine nu discut! spuse Cipi peste umăr, alergînd...

— Atunci merg cu tine, mormăi Jupîn Cîrțiță. Și se gîndi că poate s-a întîmplat ceva cu adevărat nemaipomenit în Luminîșul din Pădure... Ceva ce ar putea și să-l împace pe Cipi. Nesilit de nimeni își luă angajamentul în fața sa și a dulcilor rădăcini, și a afinelor, să-și retragă vorbele necugetate: «năbădăios» și «cînd colo».

IV

SCÎNTEIOARA

Cipi ajunse la marginea Luminişului. Se opri să-şi tragă sufletul.

Surzilă îl ajunse din urmă, gîfiind.

— Nu fi supărat, Cipi. Gata, de azi nu mai eşti năbădăios. Şi nici n-ai fost vreodată. Şi nu e adevărată nici chestia cu «cînd colo». Şi n-o să-ţi mai zic nici du-te un pic... mai încolo! Să ne strîngem labele... Hai, bate laba cu mine, c-a mea nu-i de porc.

Cipi îl măsură cu toată atenţia din cap pînă-n coadă. Oare vorbeşte serios? Se părea că — da.

— Bine, fie. Dealtfel, tot nu mi se potriveşte mie supărarea. În nici un chip. Mă distruge din punct de vedere moral, şi-mi zdruncină sănătatea. Oare Pasărea de ce se bucură atît de mult?

Afonul privi cu multă atenţie, gînditor spre pasărea ce ţopăia de bucurie pe o creangă a Fagului Uriaş; dar nici el nu era mai deştept... şi nicicum mai înţelept decît Cipi (recunosc, de!) ca să priceapă taina Păsării.

— Cu ăştia nu ştii niciodată în ce ape

se scaldă, zise el contrariat.

Cipi izbucni din toţi bojocii:

— Priveşte! Acolo!

Parcă vîntul ar fi adus din cer, legă-nîndu-le pe deasupra Luminişului, milioane de paraşute albe. Fructele ierbii... umbreluţe de puf şi dantelă, seminţele păpădiei... zburau deasupra pămîntului şi se opreau lin în Luminiş.

— Văd, zise Surzilă. Se bucură şi el pentru darul adus de vînt.

Cipi, ca de obicei, alegea umbreluţele cele mai mari: şi după ce le culegea seminţele şi le semăna, agăţat de două sau trei umbreluţe, făcea exerciţii de paraşutism. Ateriza la punct fix. Surzilă îşi zise: «Acum Cipi o bună bucată de timp se va distra cu paraşutele albe, de păpădie. N-o să se tot foiască şi n-o să mai ofteze fără rost! Privea umbreluţele plutitoare prin aer: deodată auzi o voce cristalină, plăcută, dar total necunoscută:

— Hai, zău... să mai zburăm... hai, te rog, încă!...

Afonul se uită în jur plin de mirare.

Şi Cipi privea în toate părţile, clipea uimit...

— Măi Surzilă, ai auzit și tu ceva?... Nu am halucinații? Nu visez cumva?

— Cu siguranță că visezi, doar îți stă în fire, dar de data asta am auzit și eu ceva. Și eu nu visez, niciodată, și n-am halucinații. Eu sînt un ins realist.

Dar în jurul lor nu era nimeni. Nimeni, nicăieri.

— Dacă nu mă duci mai departe, atunci du-mă acasă... nu mă lăsa aici! Mă supăr pe tine!

Vocea vîoale venea din Cer. «Vocea vîoale vine vizibil din văzduh», își zise Surzilă, care nu era, doamne ferește! un ins mistic.

Au privit amîndoi spre cer.

Sus, aproape deasupra capetelor lor, ținîndu-se de-o umbreluță, *ceva* se tot bîîia și cobora lin. Era și albastru, era și roșu. Țipa ca din gură de șarpe:

— Dacă mă lași jos, pe pămînt, mă supăr pe tine, pe vecie!

Dar umbreluța cobora, tot cobora... ca o fermecată farfurie zburătoare. Ateriză lin, exact pe minunata Ciupercă Otrăvitoare de lîngă Fagul Uriăș.

— Vai, ce tare m-am lovit! auziră cei doi buni prieteni. În clipa următoare,

umbreluța de păpădie (exact ca o mașină zburătoare) se înălță ușor în văzduh, fără să mai atîrne de ea *Ceva* ce se mișca mereu și era și Roșu și Albastru.

Cipi și Surzilă alergară spre Ciuperca Otrăvitoare. Se opriră uluiți.

Pe Ciuperca Otrăvitoare stătea o în-cîntătoare fecioară. Era cam cît Cipi de înaltă, poate totuși ceva mai scundă... dar mult mai grațioasă, suplă. Fustița, albastră, îi era făcută din petale de ci-coare, iar pieptărașul, roșu, îi era croit din petale de mac.

Tot se mai certa cu cineva, cu cineva, desigur, invizibil...

— Să nu te mai văd! Nu te mai iu-besc! Se tînguia, ascunzîndu-și fața în palmele-i mici și delicate. Începu să plîngă în hohote: trupul i se cutremura ca aprins de friguri.

Cipi o privea vrăjit. Era cumva Extra-terestră?!

Afonul clipea întruna uimit. El reuși primul, totuși, să se dezmeticească. Deschise gura și silabisi:

— Oa-re de ce plîn-ge?

— Cipi îi răspunse cu o întrebare:

— Și pe ci-ne e su-pă-ra-tă?

Surzilă era convins pînă în măduva oaselor sale de cîrțiță de ce spune; deci, zise:

— Cu siguranță... e supărată pe mine!

— Pe tine?! Deci o cunoști?! nu conțeni Cipi să se mire.

— Eu? Nu. N-am văzut-o niciodată în îndelungata și tumultuoasa mea viață. Dar m-am obișnuit ca aici, de cînd sînt cu tine, eu să fiu veșnicul vinovat, veșnicul țap... izbăvitor! Dacă mănînc, e rău, iar uneori e rău chiar dacă dorm. E rău dacă vorbesc, și e foarte bine dacă tac — dar asta nu-s în stare s-o fac. Clanță gurii mele pot eu pune, frunză verde de alune? Da, țap ispășitor, douăzeci și cinci de ore din douăzeci și patru. N-a trebuit să-mi cer scuze de la Iepure, fiindcă el era plin de pureci?! Pariez că și persoana asta minusculă o să mă certe pe mine — fiindcă ea s-a așezat pe o ciupercă nebună.

— Nu e o ciupercă nebună, ci o Ciupercă Otrăvitoare. Doar consumarea ei este strict interzisă, însă de stat pe ea e chiar foarte indicat, e comod — au răbufnit din gura piticului marile sale sfaturi didactice, rod al neasemui-

telor sale înclinații pedagogice.

Fecioara cu pieptar din flori roșii de mac, ce stătea comodă pe Ciupercă și plîngea, fără să vrea auzi toată discuția... Îi privi printre degete (plîngea cu palmele puse pe ochi) pe Cipi și pe Afon...

Și dintr-o dată îi pieri tot necazul.

— Ca să vezi! strigă. Credeam că sînt singură! Era gata-gata să mă în-tristez.

— Mare noroc că n-ați început să vă întristați, domnișoară, îi răspunse Afonul într-un fel neobișnuit de curtenitor pentru el, atît de neobișnuit, încît îl surprinse și pe Cipi. Poate Surzilă se bucura că nu i s-au împlinit temerile: și că nu pe el era supărată, sau avea să se supere micuța zînă adusă de vînt.

— Să sărbătorim ... evenimentul ... Adică, vru el să spună, da, era cazul ... pentru bucuria întîlnirii, să halească ceva împreună! Cipi îl zmuci însă de blană, să tacă.

— Ca să zic așa, începu Cipi să vorbească foarte grav, ca să i-o ia înainte lui Surzilă, e cazul să ne prezentăm. Eu sînt Cipi, locuiesc aici în Fagul Uriăș; iar acesta de lîngă mine, ca să zic așa, este Jupîn Cîrțiță, zis Afonul, zis Surzilă, care de asemenea locuiește aici.

— Iar eu sînt Scînteioara și logodnicul meu m-a adus pînă aici, spuse fetița cu rochie din petale de cicoare. Dar ne-am certat, și m-a lăsat aici. Nu m-a sedus! desigur, dar m-a abandonat. Să fim prieteni. Să ne spunem servus. Servus, Cipi, servus, Afonule!

— Servus, sărut mâinile, se înclină ca un cavaler de ghindă piticul. Surzilă, nevrînd să rămînă mai prejos, se înclină și el, tot ca un cavaler.

— Casăzicașa — mormăi Afonul, simțind că aceasta este expresia cea mai elegantă și elocventă pe care a auzit-o de la prietenul său, ca să zic așa... zise, dar neputîndu-și stăpîni curiozitatea, întrebă:

— Înainte... în aer, cu logodnicul tău... ați avut un schimb reciproc de idei și de opinii?

— Evident. I-am spus că m-am supărat pe el.

Cipi dădu din cap nemulțumit. Ce-și bagă botul Surzilă în problemele personale ale drăgălașului musafir căzut din cer? Surzilă înțelese greșit semnul prietenului său: crezu că nu s-a exprimat destul de delicat. Încercă s-o dreagă:

— Și... casăzicașa... pe unde-și petrece existența stimabilul tip? Fiindcă noi nu l-am văzut și... casăzicașa...

Nu l-am zărit fiindcă nu ne-am uitat într-acolo...

— ... Las-o baltă, Afonule, răbufni

Cipi ieșindu-și din pepeni. Auzindu-i, Scînteioara începu să rîdă plină de voie-bună. Avea un rîs atît de cristalin și drăgălaș, molipsitor... încît s-au oprit din zumzăitul zborului lor pînă și Albinelile sălbatice! Afonul oftă adînc, fără să-și dea seama...

— Vă mai rog... puțin...

— Ce, Surzilă?

— El ar dori, și recunosc că mi-ar face și mie plăcere... interveni Cipi, dacă ne-ai mai rîde puțin! Știi să rîzi atît de frumos! Ca în povești!

Scînteioara nu numai că începu să rîdă de bucurie, dar bătu și din palme, voioasă foc!

— Cît de drăguți sînteți voi, băieți! Haideți, ajutați-mă să cobor de pe ciuperca asta monumentală, mi s-a făcut sete. Aveți pe-acasă niște rouă pusă la rece?

— Desigur, găsesc imediat, e o nimica toată, se precipită Cipi. Apoi, împreună cu Jupîn Cîrțiță, cîrtitorul și necîrtitorul său prieten, o ajutoră pe Scînteioara să coboare de pe ciupercă.

— Poftește, ocupă, te rog, loc aici, pe mușchiul acesta verde, mă întorc

îndată, zise Cipi și plecă pe sub tufe, să adune rouă proaspătă într-un păhărel din petale liliachii. Surzilă se așează lângă Scînteioara. Plăpînda făptură de-abea acum își dădu seama ce statură de uriaș are noul ei prieten.

Dar Afonul înțelese alandala privirea Scînteioarei; zise:

— Nu te teme, casăzicașa... nu am pureci.

V

APA DE VARĂ

Ziua cădea spre seară, dar musafirul căzut din cer nu dădea nici un semn că ar vrea să plece acasă; dealtfel în Luminiș încă nu înfloriseră florile de păpădie! Iar Scînteioarei nu-i prea plăcea să meargă prea mult pe jos. Sau nu era obișnuită. Așa că imediat acceptă invitația lui Cipi de a se muta în scorbura unde locuia el. Se și instalează în apartament, repede, iar gazda, Cipi, împreună cu prietenul său își așter-

nură un culcuș în aer liber, sub frunzele Brusturelui cel Înalt.

Cipi se trezi în zori de zi, plin de preocupări.

— Scoală, Afonule, își îndemnă prietenul, azi avem o agendă deosebit de încărcată.

— Tu ai întotdeauna o agendă deosebit de... mormăi indignat Surzilă.

— Avem un oaspete, îl făcu atent Cipi.

— Se prea poate, dar și eu sînt oaspete, și vreau să stau în ospetie și să fiu ospătat după legile ospetiei! afirmă Surzilă foarte hotărît.

— Astfel de prieten îmi ești tu? Nu vrei să-mi ajuți un pic?...

— Un pic da, dar mult, nu.

— E O.K.! Te rog atunci să te îngrijești să avem rouă pentru toată ziua! Acuma, în zori, e mai ușor de adunat, e mai multă, mă auzi? Ieri după-amiază de-abea am strîns de sub tufe cîteva picături! de-abea am umplut păhărelul din petale liliachii. Acum poți aduna chiar și o găleată, să aibă Scînteioara cîtă rouă vrea! Eu mă îngrijesc pînă atunci de fragi, și aduc și nițică miere

de la Albinele sălbatice. ...Scoală-te, auzi?!

Surzilă își dădu seama că nu mai are nici o scăpare. Cine gîndește, energie economisește, se gîndi și repede se mișcă în pat, energie economisind bogat.

— Auzi? îl mai întrebă Cipi.

— Aud. Lasă roua în seama mea, zise prefăcîndu-se că se scoală în grabă. Dar cum ieși Cipi de sub Frunza de Brusture, se culcă la loc. Rouă?! mormăi. Doar nu-s bolund! După cîte știu n-am mîncat ciuperci bolunzele!

În drumul său, Cipi o salută pe Pasăre, care și ea se trezise devreme.

— Dragă Pasăre, pentru dimineața de azi cîntă-ne ceva foarte pe sprinceană, dacă se poate... Știi... avem un oaspete.

— Așa e bine, așa e bine... zise binevoitoare Pasărea.

— Și anunță-l pe Iepure să-și calce bine urechile! Să nu mă facă de rușine!

— Așa e bine! mai spuse Pasărea și zbură spre Iepure, să-i transmită mesajul piticului. De-abia după aceea va începe ea concertul de dimineață, să n-o trezească prea devreme pe micuța musafiră.